

*De Schiedammer
Parkmoord
door de ogen van
Kees B.*

De Schiedammer Parkmoord door de ogen van Kees B.

Copyright © 2016 Kees B.

Auteur: Kees B.

Druk: Pumbo.nl

Waargebeurde verhalen

ISBN 978-94-92182-87-6

NUR 402

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voorwoord:

Dit boek is gebaseerd op één van de grootste gerechtelijke dwaling die ooit in de Nederlandse geschiedenis heeft plaats gevonden. Dit boek is geschreven door degene die ruim 4 jaar lang onterecht voor de moord op een 10 jarig meisje en poging moord op een 11 jarige jongen in de Nederlandse gevangenis heeft gezeten.

Alles in dit boek berust op waarheid en is het verhaal hoe Kees B het heeft meegemaakt en ervaren heeft. Over zijn belevenissen tijdens zijn onterechte detentie, zijn leven in de cel en de gang naar de vele zittingen bij de rechtbank Rotterdam en het gerechtshof Den Haag.

Hij hoopt dat er in de toekomst geen gerechtelijke dwalingen meer voorkomen, want een gerechtelijke dwaling veroorzaakt altijd meer slachtoffers dan alleen het slachtoffer van het misdrijf. Mocht er ooit toch nog een gerechtelijk dwaling plaats vinden dan moeten de verantwoordelijke personen zoals officieren van justitie, rechters, politie ambtenaren en de verantwoordelijke minister van Justitie ontslag nemen of krijgen in plaats daarvan promotie te maken zoals helaas in de Schiedammer Parkmoord zaak is gebeurd.

En klokkenluiders moeten het recht krijgen om vrij uit kunnen spreken en moeten door een wet beschermd worden zodat ze niet hun baan verliezen.

Hoofdstukken:

- Wie is Kees B.
- De dag van de moord
- Tijdsbesteding op cel
- Huis van Bewaring de Schie
- Huis van Bewaring de Dordtse Poorten
- Huis van Bewaring de Koepel in Breda
- Rechtbank Rotterdam
- Het Gerechtshof
- De B.I.B.A.
- Peter R. de Vries
- Een doordeweekse dag in de Dordtse Poorten
- De eerste Profoma zitting
- De eerste inhoudelijke behandeling
- Politiebureau Doelwater Rotterdam
- Wat voor een impact heeft het op mij gehad
- Beslommeringen in de HvB
- Het Hoger Beroep
- De Media
- Sport en Fitness HvB
- Creatief met kurk en de Meditatie HvB
- Vrijheid kwijt
- Mogelijke andere verdachten
- Omgang met andere
- De recherche en de officier van Justitie
- Evaluatie onderzoek
- De rechters
- DNA afname / onderzoek
- Wik H.

Wie is Kees B.

Dit hoofdstuk beschrijft het leven van Kees B. voor de aanhouding op 5 september 2000 op het politiebureau van Schiedam. Kees B. is geboren op 15 augustus 1969 in Vlaardingen.

Hij woonde aan voor zijn aanhouding de Lavendelstraat 12a te Vlaardingen, een stad in de buurt van Rotterdam. Na de scheiding van zijn ouders toen hij zeven jaar oud was heeft hij de grootste tijd van zijn jeugd doorgebracht in kindertehuizen in Rotterdam, het RMPI aan de Mathenesserlaan en Moria aan de Prins Bernhardkade 15. Na zijn 18de is hij bij zijn moeder gaan wonen in Vlaardingen en na een jaar of twee op zich zelf in Vlaardingen. Op zijn 18de behaalde hij zijn LEAO diploma en ging daar na werken bij de Albert Heijn. Daar heeft hij ongeveer vijf jaar gewerkt en daarna heeft hij nog wat bij andere supermarkten gewerkt waarna hij de auto onderdelen branche inging.

In 2000 werkte hij net een half jaar bij Stahlie Import in de Spaanse Polder, een zaak die auto onderdelen verkocht aan zowel particulieren als aan bedrijven. Hij werkte daar met veel plezier en deed fluitend zijn werk. Daarvoor werkte hij bij AE Benelux ook een bedrijf in Auto onderdelen, maar dat bedrijf hield op te bestaan en daarop solliciteerde hij bij Stahlie en werd daar aangenomen. Omdat hij na zijn werk bijna altijd ging eten bij zijn moeder in Vlaardingen Holy, fietste hij vanuit de Spaanse Polder via het Beatrixpark naar Vlaardingen Holy, dit was de snelste route en werd door veel mensen gebruikt die in de Spaanse Polder werkte en in Vlaardingen woonde. Kees B. woonde alleen en had geen relatie, hij werd omschreven als een aardige goedzak. Hij hield zich voornamelijk bezig met de 27mc bakkies en illegale radio zenders.

Zijn familie bestond uit zijn moeder en stiefvader, zijn echte vader zag hij niet meer. Hij wou zelf geen contact meer met hem. Verder had hij nog een vier jaar oudere broer die autistisch was en een vier jaar jongere zus die door overmatig drugs gebruik aan borderline leed. Zijn broer en zus zag hij eigenlijk alleen maar tijdens feestdagen en verjaardagen, iedereen ging zijn eigenweg. Hij had een paar goede vrienden in Vlaardingen wonen waar hij regelmatig dingen ging ondernemen. Tot voor de zomer van 2000 leed hij een tamelijk normaal leven, werkte ruim 40 uur per week, had vrienden en goed contact met zijn moeder en stiefvader. Maar na Donderdag 22 juni 2000 zal zijn leven nooit meer het zelfde zijn. Die dag begon mooi de zon scheen, bijna geen wolkje aan de lucht, maar na zijn werkdag bij Stahlie kwam plots een einde aan die mooie dag en begon de nachtmerrie die ruim vier jaar duurde en eigenlijk nog steeds tot op de dag van vandaag zijn leven beheerst.

De dag van de moord

Op Donderdag 22 juni 2000 ging zoals elke dag de wekker af om zeven uur in de ochtend. Na half slapend een klap op de knop van de wekker te hebben gegeven draaide ik mij nog even om en bleef nog vijftien minuutjes liggen. Om kwart over zeven moest ik toch echt mijn bed uit anders zou ik te laat op mijn werk komen. Eerst even koffie zetten en een boterham smeren, meestal at ik brood met boerenmetworst of kaas. Na het ontbijt de radio aan op Hitradio 1224 (later Veronica) en tijdens de muziek en het laatste nieuws scheerde ik mij eigen met een scheermesje, vaak haalde ik mijn huid open omdat ik een gevoelige huid had. Na het scheren smeerde ik mij in met aftershave balsem van het merk de Vergulde hand. Na het scheren even onder de douche en voor het vertrek nog een bakkie koffie en een bezoek aan de toilet. De radio uit, ff kijken naar buiten wat een weer het was, de zon scheen en ik besloot geen jas mee te nemen en deed mijn spulletjes in een plastic tas. Alle deuren goed afgesloten en naar de kelder om mijn fiets te pakken en naar mijn werk te gaan fietsen, onder het fietsen deed ik mijn walkman op en luisterde naar mijn favorieten muziek uit de jaren tachtig en negentig. Moest die dag redelijk door fietsen want ik was zo als gewoonlijk weer iets aan de late kant en ik wou toch op tijd op mijn werk bij Stahlie zijn. Maar het zat die ochtend mee, de zon scheen en er stond weinig tot geen wind en daardoor was ik gelukkig op tijd op mijn werk. Bij aankomst mijn fiets voor in hal binnen gezet, dat mocht van mijn baas om dat er in het verleden daar buiten voor het bedrijf wel eens fietsen zijn gestolen van medewerkers. Langs het kantoor gemeld dat ik er was en via de balie naar het magazijn gelopen en de andere collega's begroet en met een bakkie koffie langzaam begonnen aan de dagelijks bezigheden.

Ik pakte de uitgeprinte orders en begon de spullen die besteld waren door de klanten te verzamelen. Na het verzamelen van de spullen ging ik ze inpakken en plakte de adres sticker op de doos en legde de doos op een pallet. Dit werk deed ik van S'morgens 9 uur tot 17:30 uur, tussen door hadden we S'middags een pauze van 30 minuten waarin we lunchen en met mooi weer gingen we buiten zitten lekker in de zon. Normaal gesproken kwamen de vrachtwagens van Van Gent en Loos tussen 17:00 uur en 17:15 uur de spullen ophalen die naar de klanten moesten. Op bewuste Donderdag 22 juni 2000 kwamen de Van Gent en Loos vrachtwagens later dan normaal. Normaal gesproken gaan wij met zijn alle pas weg als de vrachtwagens zijn vertrokken. Maar omdat ze die dag later waren was ik vertrokken toen de eerste vrachtwagen weg was, dit was in overleg met mijn baas en mijn Collega's en dat moet rond 17:40 geweest zijn. Toen de vrachtwagen weg was pakte ik mijn spullen en liep ik naar voren om mij af te melden bij mijn baas en pakte vervolgens mijn fiets en deed mijn plastic tasje met spullen aan mijn stuur en deed mijn walkman op en stapte op mijn fiets om naar mijn moeder te gaan om daar vervolgens de avond maaltijd te nuttigen.

Op mijn gemak fietste ik vanuit de Spaanse Polder via het Beatrixpark naar mijn ouders toe. In het Beatrix park werd mijn fiets route gestoord door een man die op de brug stond van het Beatrixpark naar de eendjes te kijken. Hij schreeuwde iets richting mij waardoor ik stopte en achterom keek, toen zag ik een bloedend jongentje met een schoen om zijn nek die vast zat met een veter. Ik zette mijn fiets tegen reling van de brug en pakte mijn telefoon en belde 112 op. De man op de brug ging naar het jongetje toe en probeerde hem op zijn gemak te stellen en zijn veter waar zijn schoen nog aan vast zat van zijn nek los te maken.

Ik belde ondertussen met de alarm centrale en het was moeilijk uit te leggen wat de exacte locatie in het Beatrix park was, uit eindelijk waren er meer mensen gekomen en die zeiden dat ik moest doorgeven dat het vlak bij het gemaal was en dat deed ik vervolgens dus, door omstanders hoorde ik dat er waarschijnlijk een meisje dood in de bosjes lag, sommige zijn gaan kijken, maar ik durfde niet te gaan kijken. Na mijn melding bij de 112 alarm centrale leek het een eeuwigheid te duren voordat er hulp kwam, maar achteraf bleek de eerste politie auto er toch nog redelijk snel ter plaatsen was. De eerste agent ontfermde zich over het jongetje. Ik liep op de andere agent af en vertelde wat ik had gezien en dat ik degene was die 112 had gebeld en ik gaf mijn gegevens af voor als ze nog verdere informatie wouden hebben. Daarna vroeg ik of ik moest blijven of dat ik weg kon gaan, de agent zij tegen mij dat ik weg kon gaan. Ik pakte mijn fiets weer en vervolgde mijn weg weer verder richting mijn ouders. Door het gebeuren kwam ik later bij mijn ouders aan dan normaal gesproken, zette mijn fiets in de tuin neer en belde aan. Mijn moeder deed de deur voor mij open en door wat ik had daarvoor net had meegemaakt merkte mijn moeder dat er iets aan de hand was. Emotioneel vertelde ik aan mijn moeder en stiefvader wat ik had meegemaakt op de terug weg van mijn werk richting mijn moeder, ik was erg geschrokken van wat er gebeurd was en kreeg nauwelijks meer een hap van mijn eten door mijn mond. Daarna nog even met mijn moeder en mijn stiefvader er over gepraat en daarna mijn fiets weer gepakt en naar mijn eigen woning gefietst. Daar aangekomen mijn fiets in de kelder gezet en naar boven gegaan en bij binnenkomst gelijk TV Rijnmond aangezet en de zaak gevolgd, later op de avond ook op de landelijke tv zenders die over de moord berichte gekeken. Ik was nog steeds erg geschrokken en emotioneel van wat er daar in het Beatrixpark was gebeurd, ik kon nog steeds niks eten en drinken.

De hele nacht ben ik wakker geweest, ik kon geen rust vinden die avond om te gaan slapen. De volgend ochtend mijn baas gebeld en uitgelegd wat ik die avond daarvoor op de terug weg van mijn werk had meegemaakt, ik melde mij ziek en heb een paar dagen thuis doorgebracht, ik moest dit verwerken en had toen veel steun aan mijn moeder en mijn stiefvader. De dagen dat ik in de ziektewet zat was ik veel bij mijn moeder te vinden, overdag ging ik vaak even langs op haar werk. Professionele hulp kreeg ik nergens ook niet van de politie uit, ik moest het zelf doen allemaal.

Na een paar dagen besloot ik maar weer te gaan werken, omdat thuis zitten ook niks oploste en als ik werkte had ik afleiding en kon ik weer proberen om mijn normale leven weer op te pakken. Twee a drie maanden gingen voorbij, en mijn leven begon weer een beetje normaal te worden, het was zomer en ik had tussen door nog twee weken vrij genomen, ging niet op vakantie maar genoot van de vrije tijd die ik had en even niet elke dag vroeg mijn bed uit hoefde. Op de achtergrond speelde de gebeurtenissen af en toe nog wel door mijn hoofd, het was inmiddels augustus 2000 en de dader van het verschrikkelijke misdrijf was nog steeds niet gepakt, wat moet dat erg geweest zijn voor de nabestaande en het jongetje, steeds in angst leven dat hij weer zou kunnen toeslaan.

Omdat ik eerst als getuige werd verhoord vond ik het niet erg als de politie vragen aan mij stelde, ik wou net als iedereen dat die zaak werd opgelost en dat de dader opgepakt zou worden en zijn straf zou krijgen. Op een gegeven moment kregen de verhoren een andere wending en kreeg ik de indruk dat de politie Schiedam mij niet meer als getuige zag maar als verdachte. Dit kwam ook mede dat een politie agent mij aansprak omdat ik zijn zoontje zou benaderd hebben met seksuele voorstellen.